

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

(1973)1

ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ ਅਤੇ ਸੀਜੀ ਸੂਰੀ ਜੇ.ਯੂ.

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ.

ਡਿਪਟੀ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਐਂਡ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪਟਿਆਲਾ ਆਦਿ-
ਜਵਾਬਦੇਹ।

1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 170.

ਸਤੰਬਰ 29, 1970।

ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ (1914 ਦਾ I)- ਸੈਕਸ਼ਨ 36 ਅਤੇ 65— ਪੰਜਾਬ ਲਿਕਰ ਲੀ ਸੈਸ ਰੂਲਜ਼ (1956)- ਨਿਯਮ 37(33) (ii)- ਸੈਕਸ਼ਨ 36 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਨਾ— ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਲਾਈਸੈਂਸ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਵਾਪੂ ਫੀਸ ਦੀ—ਅਜਿਹੀ ਵਾਪੂ ਫੀਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ—ਕੀ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ—ਨਿਯਮ 37(33) (ii)- ਕੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 65।

ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ 1914 ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪੜਾਅ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਦੋ ਰਸਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨਾ / ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਵਾਪੂ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ। ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਲਿਕਰ ਲਾਈਸੈਂਸ ਨਿਯਮਾਂ (1956) ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿਕਲਪ ਬਾਰੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਚੋਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨੂੰ ਅਪਣਾਏਗਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪੂ ਫੀਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 37(33) ਦੀ ਧਾਰਾ (ii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਫਿਕਸਿੰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ

ILR ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

ਵਾਪੂ ਫੀਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸੁਣਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਕੁਆਂਟਮ ਫਿਕਸ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ

'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ। (ਪਾਰਾ 4 ਅਤੇ 5)।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 65 ਦੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 75 ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 65 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਆਬਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜਾਂ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 65, ਇਸ ਲਈ, ਨਿਯਮ 37(33) (ii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਈ ਗਈ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦਾ ਇਜੈਕਸ਼ਨ 65 ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਯਮ 37(33) (ii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 65 ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਪੈਰਾ 7)।

226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 21 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਅਤੇ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕ੍ਰਮਵਾਰ 1 ਅਤੇ 2।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ .

ਐਮ.ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ , ਸੀਨੀਅਰ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ (ਪੰਜਾਬ), ਵੇਂ* ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.—(1) ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦੋ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ, 1965 ਦੀਆਂ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ 170 ਅਤੇ 477। ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ (1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ 170) 7 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਅਚਨਚੇਤ ਚੈਕਿੰਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਠੇਕੇ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚੀ ਗਈ ਪਾਈ ਗਈ। ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਾ ਮਿਲਾਵਟੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਦੇਸ ਰਾਜ ਕਰਿੰਦਾ। ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸ਼ਰਾਬ ਮਿਲਾਵਟੀ ਸੀ। 22 ਦਸੰਬਰ 1961 ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਾਵਟ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਡਿਸਟਿਲਰੀ ਵੱਲੋਂ ਨੁਕਸਦਾਰ ਸ਼ਰਾਬ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਰਿੰਦਾ ਭੰਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ

**ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਵੀ. ਡਿਪਟੀ ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪਟਿਆਲਾ
ਆਦਿ। (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)**

ਰੱਦ ਕਰਨਾ। 21 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ, ਡਿਪਟੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪਟਿਆਲਾ, ਨੇ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ (ਅਨੁਲੱਗ 'ਬੀ') ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚੂਨ ਦੇਸੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਅਧੀਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਐਕਟ, 1914 ਦੇ 36 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਪਰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਰਾਬ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਿਯਮ, 1956 ਦੇ ਨਿਯਮ 37 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (33) ਦੀ ਧਾਰਾ (ii) ਅਧੀਨ 1,000 (ਇੱਥੇ ਨਿਯਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ 1961-62 ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਵੀ ਚਾਲੂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਆਦੇਸ਼ (ਅਨੈਕਸਚਰ 'ਏ') ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਅਦਾ ਕੀਤੀ। 1,000 ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36(ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਠੇਕੇ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕੀਤਾ। ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ 18 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ 170 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ, ਜੇ. ਦੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(2) 1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ 477 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਰਨ ਦਾਸ ਦੇ ਦੇਸੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਠੇਕੇ ਦੀ 1 ਫਰਵਰੀ 1964 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ 1963-64 ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮੁਦਰਾ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ 50 ਮਸਾਲੇਦਾਰ ਸਪਿਰਿਟ ਬੋਤਲਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਜ਼ੀ ਲੇਬਲ ਅਤੇ ਕੈਪਸੂਲ ਸਨ। ਕਮਲ ਡਿਸਟਿਲਰੀ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸ਼ਰਾਬ ਉਸ ਡਿਸਟਿਲਰੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ 4 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਡਿਫਾਲਟ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਖਪਤਕਾਰ ਕਮਲ ਡਿਸਟਿਲਰੀ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸੀ। ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਸਬਟਰਫਿਊਜ਼ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਪ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 18 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ (ਅਨੁਲੱਗ 'ਏ') ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਰਨ ਦਾਸ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ 37(21) ਅਤੇ 37(25) ਦੇ ਨਿਯਮ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਰਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 37(33)(ii) ਅਧੀਨ 1,500। ਹੁਕਮ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ। 26 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ 1,500, ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਚਲਾਇਆ। ਉਪ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1964 (ਅਨੁਲੱਗ 'ਬੀ'), ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ 477 ਆਫ 1965, ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਪ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਉਸ ਦੁਆਰਾ 20 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, 1965. 1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ 170 ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ 22 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਬੈਂਚ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(3) ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਟਰਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(4) ਸ੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 37 (33) (ii) ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਪ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ।, ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦੀ ਅਗਾਊਂ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸਦੀ ਮਾਤਰਾ ਤੈਅ ਕੀਤੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਗਾਊਂ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਮਪੁਗਨੇਡਿਡ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 37(33) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

“ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫਿਲਹਾਲ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਤਾਂ (i) ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ ਜਿਸ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੈ। ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਫੀਸ ਜਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਜਾਂ (ii) ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਹੋਰ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿਓ ਜੋ ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ।”

ਰਿਲਾਇੰਸ ਸ੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਜੇ . ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਕੋਲ ਸਾਲ 1961-62 ਲਈ ਦੇਸੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੀ। 22 ਅਗਸਤ, 1961 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਠੇਕੇ 'ਤੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਛਾਪੇ ਵਿਚ ਸ.

(1) 1963 ਦਾ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 671 15 ਦਸੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਉਸ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬੋਨਿਯਮੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਬੋਨਿਯਮੀਆਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਨੇ ਬੋਨਿਯਮੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਮਿਤੀ 18 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਸਮਰੱਥ ਆਬਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੇ ਕੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। 2,000 (ਸਿੱਖਿਆ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ)। ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਬਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਉਲਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 37 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (33) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ: -

“ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸੀ ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ। 2,000 ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਕਿ ਕੀ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਇਸ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਨਿਯਮ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ, ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਹੋਰ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ 2,000 ਹੋਰ ਫੀਸ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪਟਿਆਲਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ

ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ। ਅਤੇ ਕਨੂੰਨੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ- ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ , ਮੈਂ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ।"

ਡਿਪਟੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ:-

"ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚੂਨ ਦੇਸੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ, ਸੰਗਰੂਰ, ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1914 ਦੀ ਧਾਰਾ 36 (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ।

ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਿਯਮ 37(33)(ii) ਅਧੀਨ 2,000 (ਸਿਰਫ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ) ਸ੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਫੀਸ। 2,000 (ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ "ਦੁਰਮਾਨੇ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ) ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਤੋਂ ਇਹ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਲਈ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਕੋਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ। 2,000 ਹੋਰ 'ਫੀਸ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਸਿਰਫ ਉਸ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਨਿਯਮ 37(33) ਦੀ ਧਾਰਾ (ii) ਵਿੱਚ "ਅਜਿਹੀ ਹੋਰ ਫੀਸ ਜੋ ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਮਝੇ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰੋ- ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ "ਉਹ" ਸਮਰੱਥ ਆਬਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ। ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਸਕੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪੜਾਅ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਡੀ.ਐਫ. ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪੜਾਅ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਲਈ ਦੋ ਰਸਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੋਣ

ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ।

(5) ਫਿਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿਕਲਪ ਬਾਰੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਚੋਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਅਪਣਾਏਗਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਬਾਰੇ। ਇੱਕ ਕੇਸ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ (ii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਜੋ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧੀਨਗੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਕੁਆਂਟਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸੁਣੀ ਜਾ ਰਹੀ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। , ਉਸ ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਕਾਬਲ ਅਥਾਰਟੀ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਫਿਕਸ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਵਿਕਲਪਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਪਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35(ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(6) ਅਸੀਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੌਕੇ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਸਾਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਠੇਕਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ। ।

(7) ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 37(33) ਦੀ ਧਾਰਾ (ii) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 65 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ / 500 ਜੋ ਅਧਿਕਤਮ ਰਕਮ ਹੈ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 65i ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮਾਨੇ ਵਜੋਂ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ, ਪਰਮਿਟ ਜਾਂ ਪਾਸ ਦਾ ਧਾਰਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਧਾਰਕ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ:-

- (a) ਅਜਿਹਾ ਲਾਇਸੈਂਸ, ਪਰਮਿਟ ਜਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਆਬਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ; ਜਾਂ
- (b) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 61 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 58 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 59 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਜਾਂ
- (c) ਲਾਇਸੈਂਸ, ਪਰਮਿਟ ਜਾਂ ਪਾਸ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ;

ਕੇਸ (ਏ) ਜੁਰਮਾਨਾ ਜੋ ਕਿ ਦੋ ਸੌ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੇਸ (ਬੀ) ਜਾਂ ਕੇਸ (ਸੀ) ਜੁਰਮਾਨੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕਿ ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਬੰਧ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧਿਆਇ IX ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ" ਵਜੋਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਧਾਰਾ 65 ਦੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 75 ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 65 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਕੇਵਲ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਆਬਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜਾਂ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 65, ਇਸ ਲਈ, ਨਿਯਮ 37(33)(ii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਲਗਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਨਿਯਮ 37(33) (ii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 65 ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਯਮ 37(33) (ii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।

(8) ਫਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਯੋਗ ਨਿਯਮ ਅਵੈਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮਰੱਥ ਆਬਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਅਸੀਮਤ

ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਸੀ! ਜੇਕਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜੋ ਸਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਾਧੂ ਫੀਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ-ਫੀਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਾਲ ਦੀ ਬਾਕੀ ਮਿਆਦ, ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਕਾਰਕਾਂ ਸਮੇਤ, ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਆਰਡਰ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(9) ਮਿਆਰੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਰਨ ਦਾਸ ਦੇ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਘਟੀਆ ਦਰਜੇ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਫਰਜ਼ੀ ਲੇਬਲ ਅਤੇ ਕੈਪਸੂਲਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੁਰਾਂਦਿੱਤਾ ਮੱਲ ਸ਼ਾਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਜੈਨ, ਜੇ.)

ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਾਵਟ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦੇ ਕਰਿੰਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੇ ਖੁਦ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕਰਿੰਦਾ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਪਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਹਨ।

(10) ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਸੀ.ਜੀ. ਸੂਰੀ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੋਲਮਿਨ

ਲੈਟਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਸੀ. ਜੇ. ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਜੈਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਆਦਿ- ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ. ' '

ਮੈਸਰਜ਼ ਗੁਰਾਂਦਿੱਤਾ ਮੱਲ ਸ਼ਾਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼- ਜਵਾਬਦੇਹ

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 247 ਆਫ 1970।

5 ਅਕਤੂਬਰ 1970 ਈ.

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1948 ਦਾ XLVI)- ਸੈਕਸ਼ਨ 20(5)— ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ - ਕੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 20(5) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਉਦੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਲੋੜ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਾਰਾ 20(5) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਸਾਢੇ ਪਾਠ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਟੈਕਸ ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ